

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

TEMNÉ HLBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

COSMOPOLIS

Robert Bryndza

TEMNÉ HLBINY

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

TEMNÉ HLBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

DARK WATER

Robert Bryndza

DARK WATER © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

© Grada Publishing, a.s., 2018

Z anglického originálu Dark Water, vydaného nakladateľstvom Boukouture v roku 2016, preložila Jana Kupková

Zodpovedná redaktorka Anita Ponešová

Grafická úprava a sadzba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v roku 2018

Tlač CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-2315-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-2314-8 (pdf)

ISBN 978-80-247-2219-1 (print)

Na Slovensku objednávajte knihy na adrese:

Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o., Moskovská 29, 811 08 Bratislava,

Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289, e-mail: grada@grada.sk,

www.grada.sk.

Pre Martu

Tak ako najkrajší kvet spáli mráz,
smrť privčas pokryla ju osuľou.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Romeo a Júlia*
(preklad Jozef Kot)

PROLÓG

JESEŇ 1990

Bola chladná noc na konci jesene. Telo zhodili do nepoužívaného lomu. Vedeli, že je to opustené miesto, kde je voda veľmi hlboká. Ale nevedeli, že ich niekto sleduje.

Dorazili pod rúškom tmy niekedy okolo tretej nadržanom. Od domov na konci dediny prechádzali cez malé prázdne štrkové parkovisko do obrovského parku prístupného verejnosti. Svetlá mali zhasnuté a auto na nerovnom teréne poskakovalo a drkotalo. Vošli na cestičku, ktorú o chvíľu z obidvoch strán zahalil hustý les. Tma bola hustá a vlhká, svetlejšie bolo len nad korunami stromov.

Ich výprava nebola v žiadnom prípade nenápadná. Motor rachotil, a ako sa auto nakláňalo zo strany na stranu, perovanie stonalo. Pozvoľna zastavili, pretože sa stromy rozostúpili a v zornom poli sa objavil vodou zaplavený lom.

Nevedeli, že pri lome v starej opustenej chalupe, ktorá bola takmer skrytá v hustom kroví, nelegálne býva samotársky starý bezdomovec. Keď sa auto objavilo a zastavilo na okraji lesa, starý muž stál vonku. Pozeral sa na oblohu a obdivoval jej krásu. Opatrne prešiel za krovie a pozoroval. V noci sa pri lome často objavovali miestne deti, feťáci aj dvojice hľadajúce vzrušenie. Darilo sa mu ich vystrašiť a odohnať.

Mesiac sa na okamih predral medzi mraky. Dve postavy vystúpili z auta, zozadu vytiahli niečo objemné a niesli to k loďke pri vode. Prvá postava vliezla dovnútra a pomáhala druhej s dlhým balíkom. Spôsob, akým sa balík prehýbal a padal, ho viedol k hrôzostrašnej domnienke, že ide o telo.

Nad hladinou sa niesol tichý šplechot vesiel. Muž si rukou zakryl ústa. Vedel, že by sa mal odvrátiť, ale nemohol. Keď loďka doplávala do stredu lomu, šplechot stíchol. Medzi mrakmi sa opäť predral kúsok mesiaca a osvetlil kruhy, ktoré sa od loďky šírili po hladine.

Muž zadržal dych a pozoroval postavy, ktoré sa o niečom dohadovali. Ich hlasy zneli len ako tiché rytmické mrmlanie. Vzápätí sa rozhostilo ticho. Postavili sa a loďka sa naklonila na bok, takže jedna z postáv takmer prepadla cez okraj. Keď získali stabilitu, zodvihli balík. Zarinčali reťaze, ozvalo sa šplechnutie. Hodili ho do vody. Mesiac sa vynoril spoza mraku a jasným svetlom ožiaril loďku. Miesto, kam balík dopadol, sčერიli rozbúrené kruhy vln.

Starec teraz videl obidve postavy v loďke a zreteľne rozoznával ich tváre.

Zhlboka vydýchol dlho zatajovaný dych. Ruky sa mu chveli. Nechcel žiadne problémy. Celý život strávil tým, že sa snažil problémom vyhnúť, ale zdalo sa, že si ho vždy nájdu. Studený vietor začal víriť suché lístie, ktoré mu ležalo pri nohách. Cítil ostré svrbenie v nose. Kým mohol niečo spraviť, hlasito kýchol. Zvuk sa odrazil od hladiny. Postavy v loďke sa strhli, začali sa obzerať a pátrať pohľadom po brehu. A potom ho zbadali. Otočil sa na útek. Potkol sa o koreň stromu a pri páde na zem si vyrazil dych.

TEMNÉ HLBINY

Voda pod hladinou nepoužívaného lomu bola stojatá, chladná a tmná. Telo rýchlo klesalo. Jeho váha ho sťahovala nižšie, nižšie a nižšie, až sa nakoniec zaborilo do mäkkého ľadového bahna.

Ležala tam pokojne a nerušene veľa rokov. Takmer v mieri. Ale hore nad ňou, na súši, práve začínala nočná mora.

KAPITOLA 1

PIATOK, 28. OKTÓBRA 2016

Detektív šéfinšpektor Erika Fosterová prekrížila paže cez objemnú záchrannú vestu, aby sa chránila pred mrazivým vetrom. Lutovala, že si nezobrala teplejšiu vetrovku. Malý nafukovací záchranný čln Metropolitnej polície čeril hladinu Hayeského lomu a ťahal za sebou kompaktný transpondér, ktorý skenoval dno hlboko pod nimi. Nepoužívaný zaplavený lom sa nachádzal uprostred Hayeského parku, čo predstavovalo 91 hektárov lesa a vresovísk neďaleko Hayes na predmestí južného Londýna.

„Hĺbka je 23,7 metrov,“ oznámila seržantka Lorna Crozierová, ktorá zodpovedala za jednotku potápačov. Nakláňala sa v prednej časti člnu nad obrazovkou, kam sa prenášali výsledky zo sonaru. Atramentovo fialové škrvny sa po monitore rozpíjali ako modrina.

„Takže – bude ťažké objaviť to, čo hľadáme?“ opýtala sa Erika, ktorá zaznamenala tón jej hlasu.

Lorna prikývla. „Nájsť čokoľvek v hĺbke väčšej ako dvadsať metrov je ťažké. Moji potápači môžu dolu zostať len krátko. Bežný rybník alebo kanál je hlboký pár metrov. Dokonca aj Temža je počas vysokého prílivu hlboká len desať až dvanásť metrov.“

„Tam dolu môže byť hocičo,“ poznamenal detektív John McGorry, ktorý sa tiesnil na malom plastovom sedadle vedľa Eriky. Sledovala mladíkov pohľad skúmajúci sčerenú hladinu. Bolo vidieť len na pár metrov, potom sa voda zmenila na rozvírené temné tiene.

„Chcete sa mi posadiť do lona?“ osopila sa naňho, keď sa cez ňu nakláňal, aby videl ponad okraj.

„Ospravedlňujem sa, šéfka.“ Zasmial sa a odsunul sa po sedadle. „Videl som jeden program na Discovery Channel. Vedeli ste, že je zmapovaných len päť percent oceánskeho dna? Oceány zaberajú sedemdesiat percent zemského povrchu, čo znamená, že šesťdesiat päť percent Zeme, a to vrátane súše, je *nepreskúmaných*...“

Na brehu, dvadsať metrov od nich, sa vo vetre kývali zhluky suchého trstia. Na trávniku stálo zaparkované veľké sprievodné nákladné auto, vedľa ktorého si nepríliš početný podporný tím pripravoval potápačský výstroj. Ich oranžové plávacie vesty predstavovali v pochmúrnom jesennom popoludní jediné farebné bodky. Za nimi sa ťahali kriky útesovca a vresu v kombinácii sivých a hnedých farieb. V diaľke bolo vidno skupinky holých stromov. Čln doplával k protiľahlému brehu lomu a spomalil.

„Otočíme sa,“ povedal mladý policajný dôstojník Barker, ktorý sedel pri kormidle závesného motora. Ostro zatočil, aby sa vydali napäť, a vodnú hladinu tak zdolali už šiestykrát.

„Myslíte, že nejaké ryby, napríklad úhor, mohli tam dolu dorásť do... hmm, super rozmerov?“ opýtal sa John a obrátil pohľad, v ktorom sa odrážalo nadšenie, na Lornu.

„Keď som sa potápala, videla som celkom veľkých sladkovodných rakov. Hoci tento lom nemá prítok, takže všetko, čo žije pod hladi-

nou, je sem zanesené,“ odpovedala Lorna, ktorá jedným okom stále sledovala obrazovku sonaru.

„Vyrastal som neďaleko odtiaľto, v St Mary Cray, a tam v chovproduktu predávali mláďatá krokodílov..“ John zmlkol a otočil sa na Eriku, ktorá zdvihla obočie.

John bol vždy pozitívny a utáraný, s čím si vedela poradiť. Len sa obávala služby s ním na rannej zmene.

„John, my ale nehľadáme krokodíla. My hľadáme desať kíľ heroínu zabaleného vo vodotesnom kontajneri.“

John sa na ňu pozrel a prikývol: „Prepáčte, šéfka.“

Erika skontrolovala hodinky. Bolo takmer pol štvrtej.

„Akú cenu to má na ulici? Tých desať kíľ?“ opýtal sa dôstojník Barker zo svojho miesta pri kormidle.

„Štyri milióny libier,“ odpovedala Erika s pohľadom opäť stočeným na zábery sonaru mihotajúce sa po obrazovke.

Barker zahvízdal. „Predpokladám, že sem ten kontajner hodili schválne?“

Erika prikývla. „Jason Tyler, ten chlap, ktorého máme vo väzbe, čakal, pokým sa všetko neupokojí, než si to príde vyzdvihnúť..“

Už nedodala, že ho vo väzbe môžu držať len do rána.

„Naozaj si myslel, že sa mu to podarí nájsť? My sami s tým budeme mať problém, a to sme skúsení potápači,“ poznamenala Lorna.

„So štyrmi miliónmi libier na ceste? Hej, myslím, že mal v pláne sa pre ten balík vrátiť,“ opáčila Erika. „Dúfame, že z igelitových obalov vo vnútri kontajnerov získame jeho odtlačky prstov.“

„Ako ste zistili, že ho zhodil práve tu?“ opýtal sa Barker.

„Od jeho manželky,“ odpovedal John.